

*Mennyei Atyánk!
Kezedbe ajánljuk egész
családunkat,
Jobbá lenni folyton
biztatjuk magunkat!*

*Gyuri, Cili, Erzs, Gigi,
Áldásodból ne fogyjon ki!*

*Árpi, Judit, Róbert, Lilla,
Otthon legyen
Országodban!*

*Márta, Eszter, Kata, Beni,
Ne szűnjön meg áldás
lenni!*

*Matyi, Csabi, Anna, Áron,
Jézus barátjává váljon!*

*Anya, apa jó reménye,
Segítsen az üdvösségre!
Ámen.*

*(A Király család imája / „Ki-cs-
ima”/)*

**XXVII. évfolyam 6. szám
2020. június**

Bulányi Gy.: Pünkösdi Sashalmon	4398
Dsida J.: Pünkösdi várakozás	4400
Havasy I.: Megemlékezés...	4401
Bulányi Gy.: Búcsú Gyuszi bácsitól	4402
Virt L.: Száz éve született Havasy Gyula	4403
Havasy Gy.: A magyar katolikusok...	4404
Bartha É.: Isten azt választotta ki...	4405
Vincze E.: „Fényesebb a kardnál a lánc” (2.)	4410
Gromon A.: Hűtlen, avagy okos sáfár?	4415
Harasztiné G.: Biztos hogy...?	4417
Ablonczy B.: Nagy Töhötöm	4422
Bulányi Gy.: Nagy Töhötömről	4422
Hollai K.: Lukácsot olvasom	4424
Király I.: Gyurka bácsi a Királyok életében	4425
Bulányi Gy.: Egy család indulása	4427
Csertáné B. J.: Elmélkedés	4429
Farkas I.: A tan	4430
Dóry I.: Arról...	4430
Kovács L.: Elmélkedés	4432
Mlecsenkov A.:	4433
Berta E.: Szentlélek és...	4433
Habos L.: Pünkösdi	4433

«Az emberi elköteleződés folyóirata – családunkért, nemzetünkért,
mindenkiért – Isten Országá megvalósulásáért.»

Elérhetőség: koinonia.tarsak@gmail.com

**BULÁNYI GYÖRGY
PÜNKÖSD SASHALMON**

Vegyétek a Szentlelket! Akinek megbocsátjátok bűneit, az bocsánatot nyer, s akinek nem bocsátjátok meg, az nem nyer bocsánatot. Kinek mondja ezeket a szavakat? A tanítványainak? Igen. Kik Jézusnak a tanítványai? Azok, akik közösségben élnek Jézussal. Jézus még ezt is mondta: Ha ketten-hárman összejöttök az én nevében, én veletek vagyok. Mondta tehát Jézus a fenti szavakat a megbocsátásról azoknak is, akik ma, 2007-ben ketten-hárman összejönnek az ő nevében?

Mondta tehát nekünk is, ha ma, 2007-ben ketten-hárman összejövnék az ő nevében, s akikkel Jézus együtt van, ahogyan együtt volt a maga idejében a Tizenkettővel? Hátha Jézus velük van, ahogyan mondta, akkor ránk is érvényes, amiket a megbocsátásról mondott. Most meg az a kérdés, hogy vettük-e a Szentlelket. Persze, hogy vettük, hiszen meg vagyunk bérmálva. De ha nem volnánk is megbérmálva, akkor is Isten teremtményei vagyunk, akiknek lelkük van. S ez a bennünk levő lélek nemcsak a mi emberi lelkünk, hanem egyúttal a minket megteremtő Istennek is a lelke. Jézus lehelése vagy az Egyház bérmálása csak kijelenti a tényállást. Azt a tényt, hogy Isten Szentlelke bennünk van.

Csak eljutunk végre Jézus mai biztatáshoz arról, hogy bocsássunk meg, és ne bocsássunk meg embertársainknak. Min fordul a megbocsátásunk és meg nem bocsátásunk? Valójában nem rajtunk, hanem rajtuk. Azon, hogy van-e bűnük. Ha nincs, akkor nincs mit megbocsátanunk. Ha pedig van bűnük, akkor is rajtuk fordul a megbocsátásunk. Azon, hogy megbánják-e a bűnüket. Ha nem bánják meg, akkor Isten sem tud megbocsátani nekik. Jézus sem. És kettejük Szentlelke sem, aki bennünk van. Egy másik alkalommal meg ezt mondta még Jézus a Szentlelekről: *Ha valaki az Emberfia ellen szól, annak is megbocsátatik, de aki a Szentlélek ellen szól, annak nem bocsátatik meg sem ebben a világban, sem az eljövendőben.* Ez a szenvedő alak *megbocsátatik* – passivum divinum, azaz Istenre utal: maga az Isten az, aki megbocsát vagy nem bocsát meg. Elmondom, hogy miért van ez így. Az Emberfia, azaz Jézus ellen lehet állást foglalni. Még káromlással is, ha meg van valaki győződve arról, hogy Jézus kártékony az emberiség számára. Tévedni emberi dolog. De a Szentlélek ellen nem szabad szólni. Mért? Mert Jézus olvasta a Teremtés könyvében, hogy a teremtéskor az Isten Lelke – héberül: *ruah Elohim* – ott lebegett a vizek fölött. S Jézus úgy gondolta, hogy az ember úgy kerül ki Alkotója kezéből, hogy benne van Isten Szentlelke, s ennek folytán a szíve mélyén tudja jól, hogy mit kíván tőle az Isten. Azt kívánja, hogy felzárkózzék életével Isten követelményeihez. Már Jézus előtt és mindig is tudta ezt az ember; s csak azért, mert ember. Ezért mondhatta a Jézus előtt századokkal élt niniveiekről, akiknek Jónás prédikált, hogy azok bűnbánatot tartottak, s a bűnbánatuk következtében könnyebb sorsuk lesz az ítéleten, mint Jézus hallgatóinak, akik nem tartanak bűnbánatot. A Teremtés kezdetétől fogva és Jézus előtt is, és mindig – az ember ismeri Isten akaratát. Ismeri, mert az embernek *szíve* van – s ez Jézus szava a lelkiismeretre. Mindenki tudja, hogy mi az Istennek tetsző. De amikor valaki ellene mond legbensőbb hangjának, azaz önmagának, amikor valamelyikünk mintegy letagadja a csillagot az égről,

mert ezt mondja: Tudom, hogy mi a jó, de majd bolond leszek jó lenni, ha egyszer ennek az is következménye lehet, hogy nekem is el kell mennem a Golgotára. S ez a Szentlélek elleni bűn. S erre nincs bocsánat. Mért nincs, mikor az Isten mindent megbocsát? Ha mégis igaz Jézusnak ez a mondata, akkor azért, mert a fent megrajzolt esetben az ember hazudik önmagának. Az pedig a hazugság, hogy nekem nem dolgom, hogy igazodjam Isten akaratához. Nekem nem dolgom, hogy felzárkózzam Isten Szentlelkéhez. Nekem nem dolgom, hogy lássak. Nekem nem dolgom, hogy a lelkiismeretem szerint éljek. S aki eljut idáig, az ilyen ember Jézus látása szerint

nem tud megfordulni – convertere,

nem tudja visszaigazítani életét a lelkiismerete szavához – metanoia,

nem tud megtérni, nem tud bűnbánatot tartani – poenitentia,

nem tud visszatérni tékozló leányként-fiúként az atyai házba – tesuvah.

S ha nincs bánat, az Isten sem tud megbocsátani. Nem tud Kaifásnak, az istengyilkos főpaprak sem! És akkor Jézus mégis miért imádkozott a kereszten azért, hogy Atyja megbocsásson azoknak, akik odajuttatták őt? Kaifásnak is? Igen. Azért, mert feltételezte róla, hogy Kaifás csak az Emberfia ellen szólt, de nem a Lélek ellen: feltételezte róla, hogy nem tudja, mit tesz. Feltételezte róla a jó lelkiismeretet. Feltételezte róla, hogy az Istenet szolgálni akarván parancsolta Jézust a keresztre. Egyszer írtam egy Kaifás drámát. Azt mondtam el benne, hogy Kaifás nem kételkedett Jézus jó szándékában, de hülyének tartotta őt. Hülyének, mert nem számolt a valósággal, Izrael történelmi helyzetével; azzal, hogy megszállt ország voltak. A rómaiak meghódították Izraelt, és Izrael római hódoltsági terület volt. S Jézus hódoltsági területen virágvasárnap virágos bevonulási körmenetet enged rendeztetni tanítványaival. S tudta jól Kaifás, hogy az ilyesfajta sétálásokból bármikor megszülethetik a fegyveres felkelés. S a hódoltsági területeken ott vannak a római légiók. Jézus ifjúságában is volt egy ilyen fegyveres felkelés. Teodás rendezte, aki elhitette Galilea népével, hogy ő az Isten küldötte, a Messiás. Az lett a vége, hogy a felkelőket, ötezer férfit keresztre feszítetett Pilátus valamelyik elődje. Kaifás elfogadta volna, ha Jézus disszidál. Ha elmegy Izraelből, ha nem fenyegeti Izrael létét. Ha nem támasztja Izrael férfaiiban azt a benyomást, hogy ő is a Messiás. Ha nem indul meg Jézus felé a pusztában az ötezer férfi, hogy királlyá tegye őt. Majd negyven évvel később – Jézus tanítványait kivéve – egész Izrael úgy látja, hogy eljött az egyetemes lázadás ideje.

Az evangéliumok beszámolnak arról, hogy Jézus ezt látta előre. Látta és elsíratta hazájának fővárosát, ahol majd kő nem marad kövön. Mi következik mindebből?

Csak az, hogy legyünk azért óvatosak ítéletünkkel, hogy megbocsátunk-e vagy nem bocsátunk-e meg. Meg lehetünk győződve arról, hogy valaki rosszul látja a dolgokat, miként Kaifás is meg volt győződve róla, hogy Jézus rosszul látta a dolgokat. S Jézus összekötözött kézzel már nem is ítélkezett Kaifás felett. Csak annyit mondott, hogy látni fogjátok az Emberfiát, hogy eljön hatalommal, de nem mondta neki, amikor Jézust elítélve megszagatta ruháját: Te színjátészó pojáca! Nem mondta neki. Tudomásul vette, hogy áthidalhatatlan szakadék van Kaifás látása és a maga látása között. Nem feltétlenül kell kijelenteni a meg nem bocsátást. Nem vagyunk a szíveket vizsgáló Isten. Nem vagyunk mindentudók. Nem tudjuk, hogy mi van felebarátunk lelke mélyén. A Himnusz költője, Kölcsey, fiatalabb volt Berzsenyi Dánielnél, s ifjú korában írt egy kritikát Berzsenyi költészetéről, s ennek az lett a sajnálatos következménye, hogy Berzsenyi ezután már nemigen tudott verseket írni, annyira megbántotta őt az a kritika, melyet Kölcsey írt róla. Amikor Berzsenyi meghalt, az Akadémián Kölcsey mondta róla az emlékbeszédet. Ebből idézek most – és nehéz sírás nélkül idéznom: *Az ifjú, Tekintetes Társaság, az ifjú, ki a nemzet nagy énekesét megítélni merész volt, s ki e merészséget oly felette drágán, Berzsenyi elhűlésével, fizette meg, ez az ifjú – én valék. Az élet útjai keresztüljárnak egymáson, s leggyakrabban elveink szentsége sem oltalmazhat meg akár tévedéstől, akár félreértéstől.*

Október utolsó vasárnapján mondtam itt egy beszédet. Most meg annak az elejét idézem: *Nagy bajban volt a jerikói koldus, mert vak volt. Lehet, hogy mi valamivel kisebb bajban vagyunk, de nekünk az is elég nagy. Nem a személyes bajainkra gondolok, hanem a közbajra. Ami miatt nem kevesen úgy gondolják, hogy szabadidejüket azzal kell tölteniük, hogy meglátogatják a Kossuth teret. Kezdjük a bajainkat ezzel: Menjünk-e a Kossuth térre vagy ne menjünk?* A közben eltelt fél év még világosabbá tette mindnyájunk számára, hogy mekkora bajban vagyunk. Ide is kell alkalmazni mindazt, amit mondtam. Tévedhetünk, amikor azt mondjuk, hogy menjünk, s akkor is, amikor azt mondjuk, hogy ne menjünk. Félre is érthetjük egymást, amikor azt mondjuk, hogy jézuselőtti dolog menni. Meg azt, hogy nagyon is jézusi odamenni. Ha pedig így áll a dolog, akkor ám mondja akármelyikünk a maga meggyőződését, de ne ítélkezzék a másikunk meggyőződése fölött, azaz ne gondolja a másikunk meggyőződését bűnnek, melyet nem lehet megbocsátani. Azaz nem kell bűnnek minősíteni Kaifás ruha-megszagatását sem, s ezért nem kell megbocsátanunk.

Mintha ki kellene egészítenünk valamivel, és Jézus szellemében kellene kiigazítanunk azt, amit a mai evangéliumban hallottunk. Ezzel: Vegyétek a Szentlelket, és mélyedjétek imádságba, ahogyan a Tizenkettő imádságba mélyedt tíz napon keresztül,

Jézus mennybe menetele után. Imádkozzatok, hogy látni tudjatok Jézus szemével. Hogy világosan beszéljen belőlünk Isten Szent Lelke. Hogy megmondja nekünk: mivel tudunk segíteni hazánk jelenlegi állapotán. Magam csak ennyire jutottam: Négy-öt magyar összehajol... és hiszem, hogyha összehajol, akkor Jézus is, a Szentlélek is köztük és bennük lehet és elvezethet minket minden igazságra. Arra is, hogy most mit kell tennünk. Úgy legyen!

DSIDA JENŐ

PÜNKÖSDI VÁRAKOZÁS

Kész a világ,
Feszült, ünnepi várás
Tereng felette.
Halotti csend. Csak néha néha
Sóhajt az Isten lelke.
Kimérve minden pálya
Megtöltve minden lélek-lámpa,
Ahol csak úr a lét...
De jaj, sötét van,
Mélységes iszonyú sötét!
A zordon tömeg-árnyék
Némán zokogva kering utjain,
S csak egyet tud és egyet érez...
...Most váratlanul vágyón megvonaglik
és felzúg Istenéhez:
Betelt az idő!
Sugarat, fényt, szint adj nekünk,
Mert epedünk!
Fényesség nélkül oly sivár az élet!
Nagy Alkotónk, oh mondd ki szent ígédet
Legyen világosság!...
És ismételik mindig erősebben
A felviharzott étheren keresztül
És felharsan az egek harsonája
s a végtelennek zsolozsmája zendül
Zsibongva, zsongva...
És nagy szavát az Úr - kimondja!

